

Ivan skubin; Prisluhni moji pesmi,
zemlja

Avtorji: Ivan skubin, Anamarija stibilj
šajn, Marina baričevič, Igor krmpotič,
zlata fon, Damir golobočnik

uredila: Maja ferjančič
Fotografija: Maja ferjančič
Tehnično uredila: Maja ferjančič
Lektorirala: Nika remic
Tisk: Danilo Ambrož
Tipografija: Adobe caslon pro, museo

Ljubljana 2013

Ivan skubin
PRISLUHNI
MOJI PESMI,
ZEMLJA

Ivan skubin
Anamarija stibilj šajn
Marina Baričević
Igor Krmpotič
Damir Golobočnik
zlata Fon

Legenda

Ogenj

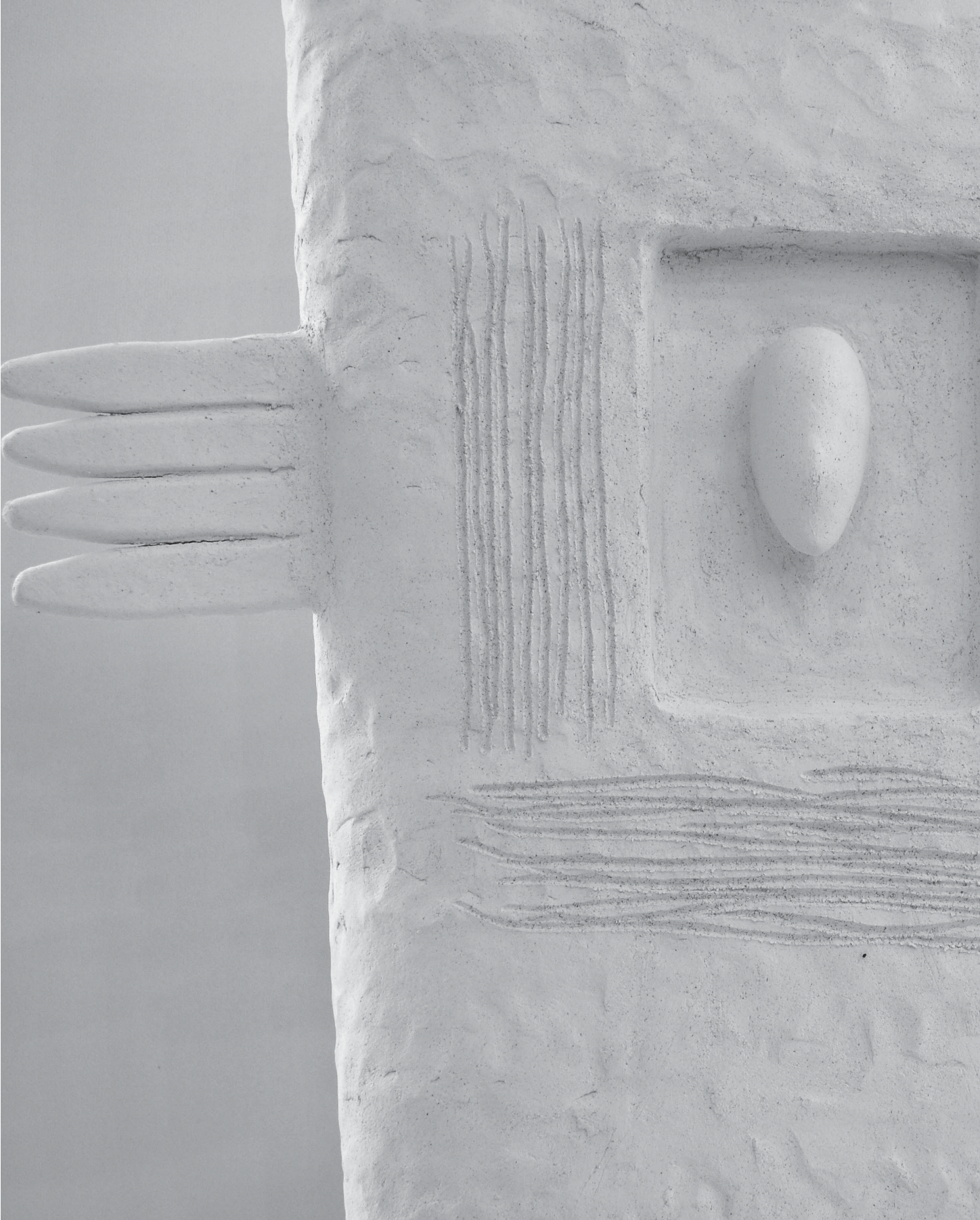
Voda

Zrak

Zemlja

Ivan Skubin

Ona

Umetnik bi rad posnemal Stvarnika.
Z neposrednim dotikom svojih
senzibilnih rok in nje, gline,
oblikuje formo, enostavno,
a vendar dovršeno estetsko.

Nato poseže po glazuri,
za katero uporabi naravne materiale,
izdelane po lastni recepturi iz pepela
od trt.
Iz pepela tistega blagoslovljenega
drevesa, ki daje kruh ljudem in
zaznamuje njegovo deželo.

Formo prepusti četrtemu elementu-
ognju, da jo objame s svojimi plameni
in da se njihovem naročju ustvari
zanimiva likovna površina, ki je nežna,
subtilna, mehka...

Kot ona, ženska, v svoji polnosti,
mehkobi, zrelosti.

Ivan Skubin

Ivan Skubin je rojen leta 1946 v goriških brdih. v svojem štirinajstletnem delovanju na področju keramike je imel nad trideset samostojnih in nad petdeset skupinskih razstav, sodeloval je na mednarodnih kolonijah keramike in bil izbran za številne mednarodne razstave keramike. za svoje delo je bil večkrat nagrajen. valovita pokrajina mu s svojo mehkobo in barvno paletto prsti pomeni vir inspiracij, ne nazadnje pa mu iz svoje bogate zakladnice daje tudi material za ustvarjanje. roke bogatega dediča so dar, ki so mu ga dale rojenice, z nenehnim lastnim eksperimentiranjem in z izpopolnjevanjem pri domačih in tujih strokovnjakov pa ga še plemeniti.

Njegova dela bogatijo javne in zasebne zbirke v sloveniji in tujini. Je član mnogih društev, med njimi Društva slovenskih keramikov in Društva severnoprimorskih likovnih ustvarjalcev. Na svoji domačiji v brdih, kjer živi in ustvarja, ima tudi lastno galerijo.

Delo

Nedokončana forma

Umetnik bi rad s svojimi rokami
ustvaril lepoto, popolno lepoto,
absolutno. A njegove roke zmerom
znova ostajajo prazne.

Stvaritev ostaja surogat.
Popolna lepota, ki je v človeku,
v njegovem srcu, ostaja skrita.
Umetnikove stvaritve so le slutje
o njej, in njegova forma, nastala na
zemlji in vzpenjajoča se k nebu,
ostaja nedokončana...

Ivan Skubin

Ivan Skubin je resni znanec ljubiteljev in poznavalcev umetnosti keramike, ki se srečujejo in informirajo o sodobnih prizadevanjih v tej starodavni umetnosti na mednarodnem EX-Tempu keramike v Piranu, kjer redno razstavlja. Od začetka navzoč na tej vse bolj znani likovni prireditvi, ki je bila ustanovljena leta 2000, je Skubin nenehno v ospredju recentnih keramičnih dogajanj in v vseh dosedanjih piranskih shodih so njegove stvaritve vedno bile v žarišču zanimanja strokovnjakov. V letu 2002 se je to, skratka, tudi moralo zgoditi. Skubinova keramična skleda *Ptica* je z lepoto in brežhibnostjo izvedbe kar skočila v ospredje. Isto se je potem ponovilo leta 2003 z delom *Spev* in v letu 2007 z *Apisom*. Razstavljal je še na približno dvajsetih samostojnih in tridesetih skupinskih razstavah. Res impresiven opus za človeka, ki se je s keramičnim oblikovanjem začel ukvarjati pred približno desetimi leti.

V letih, ko se srečujemo s keramiko Ivana Skubina, smo v njegovih stvaritvah prepoznali sožitje tradicije in sodobnosti, spoj estetskega in rokodelniškega, rafinirano razmejitev med realnim predmetom in asociativnim znakom in, končno, dvojnost namembnosti keramike, dekorativne in uporabne, okrasa in skulpturalne oblike. Iz te poudarjene bipolarnosti je zrastle Skubinovo keramično ustvarjanje. V njem je vidno spoštovanje vseh tradicijskih oblik kot podedovanih znakov in asociativnih različic iz preteklosti. Se pravi, da je oblika, ta primarna zakonitost keramike, »izposojena« iz dediščine in tudi iz narave, nato pa preoblikovana, dizajnirana v sodobno formo. Neločljivi del vsake keramične forme Ivana Skubina je njena tehnološka realnost – način, s katerim dosežemo estetsko komponento stvaritve. Površje številnih

keramičnih izdelkov je taktilno utripajoče, hrapavo, rustično. To je tehnična izraznost, namernost roke – oblikovalke. To je rahlost sadežev in raster odtenkov zemeljskih barv... priljubljena tehnika številnih keramikov v zadnjih časih, tako tudi skubina, je stara japonska *raku* tehnika, katere rezultati in učinki so utemeljeni na postopku odvzemanja kisika še žarečim predmetom. Prav zaradi tega, ker obvlada tehnologijo, skubinu ni bilo treba zbežati v keramoslikarstvo in mu tudi ni bilo treba iskati rezervnih likovnih disciplin. ostal je zvest proučevanju lastnosti prsti in efektov žganja ter v krogu stvaritelja – v igri s štirimi mitološkimi prvinami: ognjem, vodo, zemljo in zrakom. skubinova keramika je, skratka, od narave odtrgana kepa prsti, ki jo je oblikovala roka bogatega dediča, sušena in pečena kot znamenje kreativnega pluralizma v keramični umetnosti.

Ta izdelek je pečen v tehniki Ráku

Jetniki

Človek je jetnik.

S svojo ozkostjo, ki jo simbolizirajo ozki obrazi s groteskno fiziognomijo, stisnjeni v bokse, je ujet v kletko. Olepšal in zloščil jo je bil, ne ve pa, da utesnjuje, omejuje njegovo duhovnoobzorje. Frontalno odprte kletke sicer ponujajo možnost izstopa, možnost svobode, vendar jetnik ne izstopi.

Ostaja ujet med zloščene stene svoje zlate kletke, mrko in zlovešče zre iz nje v svet. In ker ni več gospodar svojih misli in želja, se je moral zgoditi preobrat.

Človek ni več subjekt – subjekt je postala kletka.

Ivan Skubin

ráku, japonska beseda, ki pomeni radost, igrivost, se uporablja za označitev zvrsti keramike, nastale na japonskem v 16. stoletju. pod vplivom zen budizma so jo mojstri (učitelji) ceremonije pitja čaja začeli uporabljati zaradi njene neposrednosti. omogočala jim je kontrolo do najmanjše podrobnosti ter ozaveščanje prvobitnega odnosa človek – materija. neposredno modeliranje z rokami, asimetričnost, preprostost in asketskost oblike in barve, hkrati pa budno spremljanje podrobnosti ter sozvočja materije, oblike in dekoracije so značilnosti te zvrsti keramike. Na japonskem so tehniko ráku, katere rezultati in učinki so utemeljeni na postopku odvzemanja kisika še žarečim predmetom, uporabljali zgolj za izdelavo čajnih skodelic, medtem ko je na zahodu dobila nove razsežnosti: postala je način umetniškega izražanja.

za ráku se uporablja posebna glina. vsebovati mora veliko šamota, da predmet pri jemanju iz peči lahko »preživi« velike temperaturne spremembe. oblikovani predmet se po običajnem postopku posuši in posušen speče v prvi peki, imenovani biskvitna peka. tako pečen izdelek se (po želji) poglazira, pri čemer se običajno uporabljajo nizko taleče glazure (glazure z nizkim tališčem). sam Ivan Skubin pa ubira obratno pot: uporablja glazure z visokim tališčem. pripravlja jih po lastni recepturi iz mešanice kremenčevega peska, pepela trtnih rozg, modre galice (bakrovega sulfata) in briške zemlje. tako doseže, da dobi povrhnjica predmeta posebno, arhaično patino brez cenenega leska. glazuro skubin nanaša bodisi s čopičem bodisi z razpršilko. nato izdelek previdno (da se ne poškoduje nanos) postavi v peč in vseskozi nadzira temperaturo in čas peke. za dober

rezultat so potrebne bogate in dolgoletne izkušnje. Brez obvladanja tehnologije, lastne alkimije in izkušenj, utemeljenih na raziskovanju, namreč ni dobre keramike. običajno peče v plinski ali električni peči nekaj ur, dokler se temperatura ne povzpne na 1000–1100 stopinj celzija ali več. nato peč odpre in primerno zaščiten zagrabí žareč izdelek (razbeljen je tako kot železo v plavžu) s posebnimi, dolgimi kleščami. hitro ga položi v veliko posodo z žagovino (lahko bi bilo tudi listje, slama, krpe, napojene z odpadnim strojnim oljem, papir ipd.) in predmet temeljito pokrije z njo. nekaj časa (približno pol ure) pusti izdelek v žagovini, da glazura »dozori«, nakar ga prime s kleščami in ga pod curkom vode temeljito opere. ob pogledu na novonastalo stvaritev doživi tisto, kar ráku je: igra lastnosti prsti in efektov žganja, dela človeških rok, znanja in slučajnosti, predvsem pa ostajanje v krogu stvaritelja – v igri s štirimi mitološkimi prvini: ognjem, vodo, zemljo in zrakom.

samo tehnika ráku, prastara japonska tehnika žganja gline, lahko pričara takšen otip. po izdelku, pečenem v biskvitu, glaziranem in ponovno pečenem, sežejo klešče in ga položijo v žaganje. Tam dozoreva lepota njegovega arhaičnega otipa... in potem, po približno pol ure, zagledajo oči tisto, kar so ustvarili vsi štirje elementi: *zemlja, voda, zrak in ogenj*. tako ustvarjati keramiko pomeni veseliti se življenja v dotiku z lepimi predmeti, v radoživosti in radovednosti; to je bistvo simbola ráku in filozofije zena.

Izvor tehnike Ráku

Narcis

Zastal mu je korak
in obstal je kot okamenel.
Ne more verjeti pogledu nad tolikšno lepoto.
Na gladini se zrcali on sam, človek,
in pred očmi mu odbrzi vsa preteklost.
Na tisoče in tisoče let,
vsa kalvarija nešteti iskanj in izgubljanj.
In zdaj stoji iz oči v oči pred onim,
kot na začetku.
V hipu ga je prepoznal v sebi,
stoji pred onim v sebi,
pred bistvom,
okamenel...

ivan Skubin

čprav ni mogoče točno določiti datuma, ko je bila tehnika ráku prvič uporabljena, so jo umestili nekje med leta 1577 in 1580 v mestu koto na japonskem. izumitelj naj bi bil izdelovalec strešnikov, znan kot chojiro. medtem ko se je ukvarjal z izdelavo kakovostnih strešnikov za palače, gradove in templje, ki so bili zgrajeni v velikem številu v kyotu, je spoznal mojstra obreda pitja čaja sen no rikyuja. sen no rikyu, ki je bil mojster čajnega obreda vojaškemu diktatorju japonske hideyoshiju, je želel oblikovati svoj način obreda pitja čaja, ga poenostaviti in zamenjati kitajske čajne posodice. pod vodstvom in spodbudo velikega mojstra čajnega obreda je chojiro začel sam oblikovati čajne skodelice na čisto nov način, poenostavljen in v kontrastu z dosedanjimi načini oblikovanja keramike.

To lahko pojasni, zakaj je proces pečenja, uporabljen za proizvodnjo keramike ráku, tako podoben tistemu za pečenje ploščic in strešnikov. glede na to da je bila ráku tehnika tako preprosta, je lahko vsakdo zlahka našel zadovoljstvo v njej. ker je vsakdo lahko izoblikoval edinstven slog in način oblikovanja ráku keramike, se je zelo razširila. k temu so pripomogli tudi trgovci. samoumevno je, da je bila oprema ráku idealna za antitradicionalnega duha, prav to, kar je pričakoval sen no rikyu v svojem novem obredu pitja čaja. ime ráku, ki pomeni radost, užitek, igrivost, veselje, naj bi izhajalo iz zlatega pečata s pismenko ráku, ki naj bi ga hideyoshi v spomin chojiru podaril chojirovemu sinu jokeiu. vendar je to le ena verzija izvora rákuja.

Motiv

Zgodba o kamnu

...Ampak njegova žena se je obrnila nazaj in postala kamniti steber (geneza 19:26).

Vsak dan znova in znova, se vsak od nas sooča z isto zgodbo. V naših življenjih, nešteto, bolj ali manj oddaljenih dogodkov nas zapelje s svojo magijo in fascinacijo.

Če pogledamo nazaj v tisto, kar se je nekoč zgodilo in želimo spremeniti tisto, kar se ne more spremeniti, popraviti, kar se ne da popraviti, smo obsojeni, da postanemo okameneli v preteklosti, brez možnosti za ponovni zagon tukaj in zdaj. Ta občutek je bil vpleten v umetnika, in je bil oblikovan v okamenelo zgodbo.

Ivan Skubin

Narava je postala njegov priljubljeni motiv. Pri tem avtor ne zasleduje njenih vedutnih ciljev, temveč jo spreminja v dušo pokrajine. Elemente zunanjega sveta preoblikuje, jim namenja simbolne vloge ter daje avtorsko intimističen značaj in pomen. v likovno-formalnem smislu njegove krajine predstavljajo prehod iz oble plastike v rešitve, ki se spogledujejo z reliefom.

v simbiozi naklonjenosti do prvobitne materije, v čutenju njenih specifik in v nenehnem iskateljstvu se rojevajo dela Ivana Skubina. s svojim likovnim nagovorom so prepoznavna, vedno bolj bogata in izrazita. kreativna prizadevaja Ivana Skubina so bila najprej namenjena posodi. Avtor se ni ukvarjal z njeno primarno vlogo, z njeno utilitarnostjo. o njej je razmišljal kot o odprti formi, o »lupini«, ki jo lahko napolnimo z žlahtnimi vsebinami, skratka, o posodi z odkrito izraženim principom sublimacije. skubinova ustvarjalnost ni omejena na oblikovanje posodja, kot si to pod besedo keramika najpogosteje predstavljamo. v formalnem jeziku jo je že na začetku prerastel in povsem izčistil. forme, ki so sicer spominjale na tovrstne kreacije, so od nekdaj nosile globlja in pomenljivejša sporočila. bile so posodje, v katero so bile položene avtorjeva osebna filozofija in njemu lastne estetske norme. bile so sanje, spomin, želja... v njih je bilo zaznati humanizirano podobo, najprej povsem latentno, a v nekem trenutku se je ta prikazala izrazita in svobodna. zaživela je v skulpturah, ki sicer ne vsebujejo izrazitejših, indikativnih poudarkov in se na eni strani kažejo kot nekakšni torzi, po drugi pa še vedno asociirajo na vaze, nežne in močne hkrati, vselej dostojanstvene. v posameznih oblikah prehajajo v impozantno graciozno držo. odete so v

monokromnost ali pa postajajo prizorišče avtorjevih intervencij s slikarskim pridihom – subtilnim, prefinjenim, stiliziranim, črno-belim in doseženim s tehniko rakuja. Je kot nekakšen naglas, ki ne sme preglasiti forme. Nasprotno. Omogoči ji njeno popolno izživetje.

iz posode so se razvile oblike z jasno artikulacijo. v njih so se postopoma začele porajati vsebine, ki so asociirale na človeške podobe. predstavljale so izrazitejšo in nekoliko zgovornejšo pripoved o pojmovanju posode. Nato se je skubin začel vse bolj ukvarjati s pojmom gibanja. snov, ki je živa, mora namreč živeti tudi takrat, ko je podrejena avtorjevi ideji. tako so začeli nastajati lebdeči, leteči objekti. zdi se, da je avtor v njih v plastične oblike lovil drobne utrinke svojih misli. Prav ob teh se je začel vse bolj zaustavljati. nastale so ptice, v katerih se formalni in ikonografski besednjak povežeta v sinergijo ter tako predstavljata objektivizacijo gibanja samega.

čeprav so v ustvarjalnosti ivana skubina dominantne tridimenzionalne forme, se te lahko »poploščijo« in svojo pojavnost preobrazijo v sliko. Da, to so slike v keramiki, imenovane notranje pokrajine. so nekakšne »slikarske impresije«, slike v keramiki, sestavljene iz sproščenega spoja najrazličnejših, pravilnih ali nepravilnih, vendar izčiščenih oblik, ki nikoli ne zazvenijo v geometrijski hladnosti, temveč v osebni čustvenosti. skubin ploskve igrivo komponira v celote s trdno, a odprto notranjo organizacijo. ustvarja sestavljanke zaplat zemlje. koliko avtorjeve čutnosti in čustvenosti premorejo! so namreč podobe iz zemlje.

mojstrsko obvladovanje povsem naravnih glazur ga je pri tovrstnih kreativnih prizadevanjih popeljalo v koloristično bogato atmosfero, ki znotraj posameznih oblik ostaja enotna, monokromna, kristalno čista in zazveni šele v dialogu medsebojnega povezovanja. vsaka oblika premore svojo barvo: enotno, monokromno, homogeno, ki svoj popolni pomen in smisel, svoj izrazni vrhunec pridobi šele v dialogu, v kontekstu z drugimi. Tako je ustvarjen zanimiv barvni ritem, s katerim se celota spreminja v harmonična barvna vzdušja. Ploskve komponira v igrive, trdne kulise, v pejsaže, ki so neločljivo povezani s slikarjevo naravo. s svojim meditativnim vzdušjem učinkujejo pomirjajoče. z jasnostjo ideje in njenih reprezentativnih vrednosti ter s tehnično dovršenostjo dokazujejo, da je avtor vstopil na področje novih likovnih izzivov.

Forma

Neimenovana

Ustvarjati z notranjo radostjo,
o kateri govorijo roke,
v dotiku z nastajajočim predmetom,
v dotiku z glazurami pečenega predmeta,
ki so včasih gladke in bleščeče,
včasih baržunaste...

Ivan Skubin

Ivanu Skubinu je narava učiteljica, darovalka zemlje, glin, ki postane v avtorjevih rokah likovno rodovitna. Iz nje je ustvaril številne forme s figuralno intencijo. Z njo namreč avtor uresničuje svoja ustvarjalna hrepenenja po predstavitvi bistva, predvsem tistega – očem nevidnega. To so forme, s katerimi Skubin komunicira z naravo, hkrati pa jim daje osebno čutnost in globlji, simbolni pomen.

Dve osnovni skulpturalni obliki se ponavljata – plitva skleda in vaza, ki v umetniški imaginaciji preraščata v asociativno formo s simboličnim nabojem. Stopnja poenostavitve forme je pretočena v dva bistvena nivoja: jasnost ideje in natančnost izraza po eni plati ter prepoznavnost po drugi. Natančneje gre za forme, podobne vazam, najpogosteje z gotskono vertikalno podolgovatostjo, potem pa oblike – vaze, ki jih navezujemo na naravo, katerih izraz je prečiščen do stopnje sublimirane funkcionalnosti izbrane oblike. Zato te stvaritve pričajo, da ni enostavno in tudi ni treba povleči ločnice med uporabno keramiko in povsem skulpturalno.

Nad vsebinskostjo, ki jo asociativno predstavljajo, dominirajo likovne kvalitete, predvsem izčiščenost oblik in s tem formalna jasnost. Pri skulpturi *Ptica* gre za rafinirano razmejitev med realnim predmetom in asociativnim znakom in za dvojno namembnost keramike, dekorativne in uporabne, okrasa in skulpturalne oblike. Oblika, ki je primarna zakonitost keramike, je »izposojena« iz dediščine in tudi iz narave, nato pa preoblikovana, dizajnirana v sodobno formo. Pri skulpturi *Apis* celoto tvori goščevanje forme, ki z vmesni-

mi prostori ustvarja ritem znotraj skulpture. Tople barve mediterana skulpturi dajejo s svetlo - temnim kontrastom dodaten akcent.

kot povezovalni člen njegovih del se pojavlja skulpturalna oblika, spominjajoča na krožnik. Je kot razprto naročje avtorjevih likovnih izživetij, zatočišče bogatega idejnega sveta in tudi prostor, na katerem zaživijo glazure, ki so sorodne tistim na impresijah. središčna kreacija odseva značilne skubinove likovne in formalne rešitve. tukaj se križajo smernice njegovega izražanja, tako kot se skozi ustvarjalnost prepletata avtorjev zunanji in notranji svet. in zdi se, da vsako srečanje že tlakuje novo staro pot...

pričujoči keramični objekt *Anima* ali keramoplastika, kot se temu danes reče, nam jasno govori, kako tudi brez prevelike narativnosti celo z zelo poenostavljeno obliko umetnik zadosti ali opredmeti svojo idejo. za skubina očitno ni skrivnost, kako formo pripraviti in jo pripeljati do konca ali kako glineno ploščo samo z enim zamahom spremeniti navidezno v volumen, v figuro, ki kot samotraška nike kljubuje vetru. za vzpostavitev takega dialoga med avtorjem in glino je treba zelo dobro poznati tehnološki postopek oblikovanja in pečenja, se pravi spreminjanja gline v keramiko pri visoki temperaturi. in avtorju je to virtuosno uspelo.

Ptice

Let ptic

Leteti...

Odkar je bil poklican v bivanje,
je prežet z željo po preseganju
določenega. Usojenega.
Spustil se je v najgloblje globine,
vzletel v nepredstavljive višave;
vase ga je potegnila želja po
doseganju najbolj skritih kotičkov
vsemirja; pogledal je v najmanjše
delčke, s svojimi stvaritvami segel
po brezmejnosti; prepredel svet z
informatiko...

En sam let ptice v človeku.

Tragičen let Ikarosa.

In vendar hkrati možnost leta preko
horizonta.

Ivan Skubin

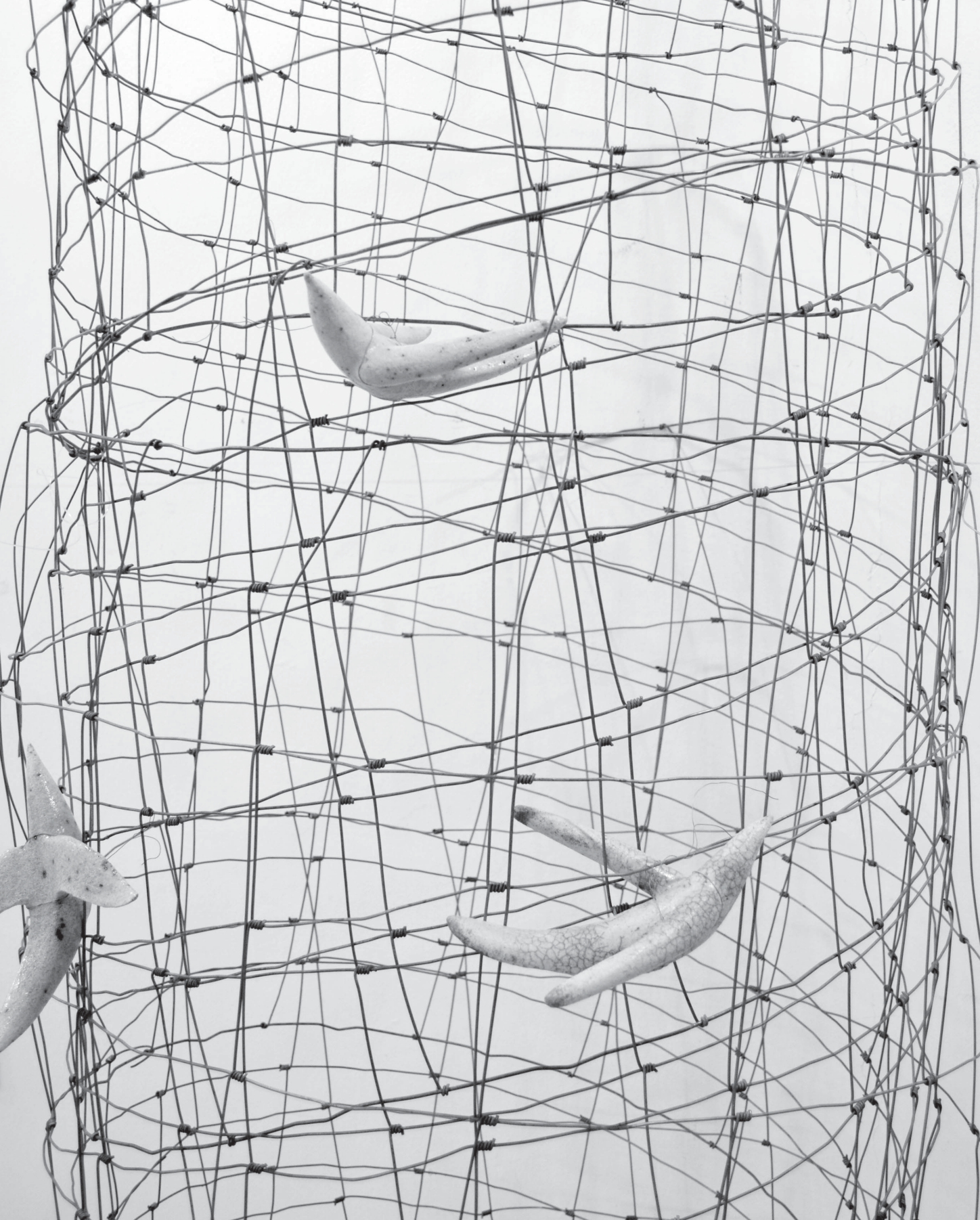
med njegovimi kompozicijami ima posebno mesto ptica, povsem stilizirana, na bistvo reducirana, poenostavljena, z jasno obrisno linijo. v svoji pojavnosti povezuje dediščino preteklosti in povsem sodobna oblikovalska prizadevanja ter tako dokazuje, da pripada večnosti. to je figura, ki je postala njegovo arhetipsko znamenje, njegov zaščitni znak. Je lik, ki bolj kot naravi pripada svetu njegovih misli. s svojo pojavnostjo objektivizira tiste najbolj duhovno bogate in najbolj pomenljive.

ptice. ptice, ki gnezdiijo v srcu ivana skubina in nato zapustijo svoje toplo domovanje ter se fizično utelesijo, se realizirajo v materiji. so estetsko dovršene in oblikovno prečiščene, s povsem stilizirano obrisno linijo. prepričljive in tako zelo avtorsko zaznamovane so. Premorejo izjemno taktilno reliefnost površine. zdi se, kot bi skubin svojo motivno izbranko za trenutek zaustavil in si jo približal v njeni najčistejši obliki, v napeti, vitalni formi, polni čutnosti in haptičnosti, zgoščeni in enoviti, pa tudi odprti, ubrani v estetski in revitalizirajoči ritem polnih in praznih prostorov.

ne glede na različne formalne, vsebinske in kompozicijske interpretacije so skubinove ptice nasičene z močnimi simbolnimi prvinami, ki zajemajo tako namige na svobodno gibanje po zračnih prostranstvih v primeru lahkotnih, samostojnih, v elegantnih linijah zasnovanih plastik ptic kot namige na ujetost oziroma omejenost, če avtor ptice razporeja v glinene okvire. skubina zanima prikaz breztežnega lebdenja ali leta keramičnih ptic, ki jih pritrjuje ali obeša na žice, mehko oblikovane forme Skubinovih

keramičnih izdelkov pa so popestrile drobne površinske strukture.

Njegove ptice nas s svojo estetsko dovršenostjo in oblikovno prečiščenostjo vselej znova fascinirajo. Povsem stilizirane, prepričljive in tako zelo zelo avtonomno zaznamovane so. Iz določenega pogleda nas na ptice široko razprtih kril spominjajo tudi njegovi lebdeči objekti. Že v naslednjem trenutku pa se nam zdijo vsebinsko povsem neopredeljene in postajajo le metaforične podobe lahкотnosti in zračnosti, a še vedno ostajajo vse to, kar odlikuje letečo ptico in usmerja skubinovo ustvarjalnost. Če odmislimo vse tovrstne asociativne namige, ostane le bistvo, podoba in prispodoba lahкотnosti in zračnosti. Ostane tisto, kar odlikuje ptice ivana skubina in usmerja njegova ustvarjalna zanimanja.

Material

Kubus

Veliko je stvari v življenju,
ki se nalagajo v skladovnico.
Misli,
uresničene in neuresničene želje,
dogodki, dobri in slabi,
naš vsakdan z nešteto drobnimi
in drobcenimi stvarmi
in doživetji...
Nalagajo se v plasteh,
plast za plastjo,
kubik za kubikom,
nekje na naših ramenih...

Ivan Skubin

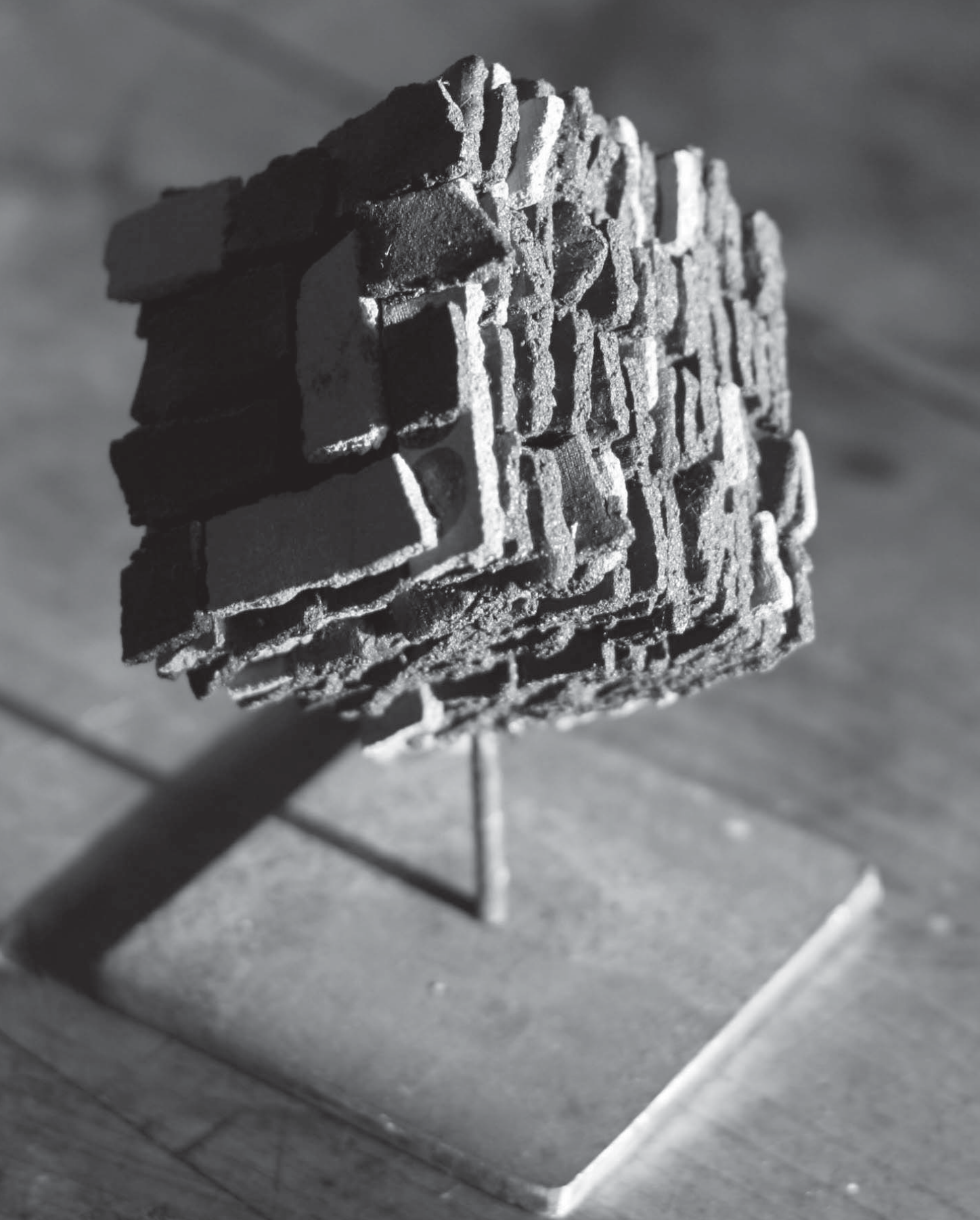
še pred nekaj leti je menil, da glina, ki jo je imenoval »luža«, ni njegov element. Igraje je z nekaj gnetljaji izoblikoval malega konjiča z mislijo, da je z glino opravil. izkazalo se je ravno nasprotno. To je bil začetek njegovega bliskovitega razvoja v izražanju v glini in spoznavanju različnih tehnik pečenja.

v nekem trenutku večnosti se je Ivan Skubin, ki je bil sicer vrasel z zemljo, dotaknil nje. Gline. Tople, gnetljive, vlažne, prvobitne materije. zaupal ji je svoj čut za umetnost, svoje ideje, videnja in sanje. pred dobrim desetletjem je namreč v njegovem življenju »zemlja« začela odigravati povsem drugačno vlogo. ni bila le dobrina, vir preživetja in del rasti, kepa narave, spreminjajoča se materija zemeljske skorje, slikovitost ambienta, nekaj, kar ima svojo naravno barvo, strukturo in teksturo. postala je snov njegovega stvariteljstva, njegova »materia prima«, ki je začela dobivati nove pojavne oblike, tvarina, ki se je voljno podrejala njegovim prstom, senzibilno sledila njegovim mislim in prisluhnila čutenjem. postala je idealno sredstvo za uresničitev tistega, kar se je skrivalo v skubinovi intimi, kar je zaposlovalo in razpredalo njegove miselne niti, kar je bivalo v svoji »abstraktni«, »irealni«, »nesnovni« obliki zgolj kot ideja. skozi stvariteljske metamorfoze materiala izjemne odzivnosti je postala otipljiva in zgovorna stvarnost pogosto tihih, komaj slišnih likovno-formalnih besed, ki pogleda ne zaposlujejo le s površinsko lepoto, temveč sedajo naravnost v srce. tako se nam predstavlja s širokim spektrom unikatne keramike. ustvarja v vedno mehkejši in pretanjeni formi, inspiriran s svojo muzo. vedno znova nas očara z novim, žlahtnejšim izrazom, in to zmore, saj črpa iz nepresahljivega

vira, ki je odsev njegove biti. očarala ga je zahtevna japonska tehnika *raku*. Dvakrat, trikrat pečena glina, uporaba oksidnih barv in različnih materialov, material za hitro ohlajevanje pečenih predmetov – vse to omogoča neštete nepredvidljive efekte končnega izdelka.

pristna navezanost na zemljo, na naravo ostaja prisotna skozi celotni ustvarjalni proces. Avtorjeva kreativnost namreč temelji na poudarjenem iskanju posebnih efektov in to v različnih ustvarjalnih fazah, v katerih se poslužuje predvsem stare japonske tehnike raku. Njene efekte dopolnjuje z lastnimi recepturnimi dodatki in spoznanji. v procesu kreiranja zemlji, vodi in zraku pridružuje četrti element, ogenj. A stvaritev še ni končana. Avtorjeva nadaljnja ustvarjalna intervencija je glaziranje, za katero uporablja zopet povsem naravne materiale, izdelane po lastni recepturi iz pepela trt, zemlje ali modre galice. kot bi se še enkrat rad globoko priklonil materi zemlji, kot bi še enkrat rad razgalil njeno podobo, jo naglasil in z nečim novim in pristnim uglasil svojo stvaritev ... želi, da povrhnjica njegove skulpture dobi posebno patino. Na površini pričara zanimive likovne vrednosti, ki so nežne, hkrati pa zrnate in s tem ustvarjajo svojstveno trepetavo, vendar še vedno subtilno površinsko dogajanje. Glina ne more zamolčati pridiha arhaičnosti in narativnosti. v tem je njena specifična, kateri ustvarjalec sledi. Je taktilna. vibrira, živi. od začetkov svojega zavedanja je bil povezan z njo – zemljo. Bila je del njegovega bivanja in v njem je pustila neizbrisen pečat. preprosto zaznamovala ga je. Danes zaznamuje on njo. še naprej s spoštovanjem in z ljubeznijo ...

Od večnosti do zemlje

Anima

Z zelo poenostavljeno obliko, z glineno ploščo, ki je z enim samim zamahom spremenjena navidezno v volumen, je opredmetena ideja o človekovi duši. Kot je lepota v enostavnih stvareh, je tudi duša preprosta, enostavna. Figura, ki kot Samotraška Nike kljubuje vetru časa, simbolizira dušo v njeni večni brezčasnosti.

Igor Krmpotič

z neposrednim dotikom njegovih senzibilnih rok in nje, glin, se je začel rojevati svojstven, estetsko dovršen opus, ki ga zaznamuje enostavnost, torej asketskost oblik. jasne in čiste forme pa avtor vselej plemeniti tudi s posebno mehko, ki bi jo lahko poimenovali mehka duša. v stvaritve namreč vnaša samega sebe. in te izražajo njega, na zunaj klenega in skromnega, znotraj pa mehkega in bogatega.

njegova dela so sugestivno bogata, vselej pa sublimirana. s svojim meditativnim vzdušjem učinkujejo pomirjajoče, so fizično čutena v realno zasnovanem in pripovednem navdihu ter subjektivno občutena v intimnih in duhovnih danostih. vse do svoje dokončne podobe so v nenehnem dialogu s prvinskostjo narave.

Tako verjetno ni naključje, da njegove najnovejše skulpturalne oblike pridobivajo humanizirano podobo oziroma formo. Morda nakazujejo avtorjev vidnejši naklon v figuralko? In vendar jih zaradi specifične prezentacije, ki ne vsebuje izrazitejših, indikativnih poudarkov in se na eni strani kaže kot nekakšen torzo, po drugi pa še vedno asociira na posodo, pojmujejo kot skupek mnogo globljih sporočil. so spoznanje, da človek ni le zunanja podoba, ampak da se bistvo skriva v njem, da je očem nevidno. skubinove forme so nežne in močne hkrati, celo dostojanstvene. v posameznih oblikah prehajajo v impozantno graciozno držo, ki pride še bolj do izraza s prezentacijo, za katero se odloča avtor. vse forme namreč nastopajo v parih. s tem je personificirana človekova težnja po dvojnosti. vsaka izmed skulpturalnih

oblik je lahko samostojna, vendar v skupnem dialogu dosega dodatno sporočilnost in tudi likovno izraznost. v stvaritvah ivana skubina je veliko razkritega. govorijo s svojo formo, površinsko obdelavo in strukturiranostjo ter prefinjeno izbrano barvno paleto. in vendar našim očem nekaj prikrijejo. v celoti se nam namreč razodenejo šele, ko se jih dotaknemo. Takrat začutimo roko, ki jih je gnetla, oblikovala in gladila. Takrat se roka dotakne roke. Ta je prisotna čisto na vsakem koščku in soustvarja forme na dani formi.

glina pa je snov, s katero ivan skubin ustvarja tudi drugačne slike. z likovnimi pristopi in rešitvami predstavljajo še izrazitejšo komunikacijo med kiparskim in slikarskim ter celo grafičnim medijem. v oblikotvornem smislu je avtor v njih presegel odslikovanje konkretnega predmetnega izziva, čeprav je ta še vedno povod za likovno udejanjanje in hkrati tema njegovih najnovejših del, krajin. Te sicer ne izgubljajo svojega pojavnega pomena, a avtorjeva misel se vse bolj osredotoča na bistveno in se odloča za oblikovno poenostavljanje, za premišljeno barvno izbiranje, skratka, za značilne simbolne poudarke. elementi, vzeti iz pokrajine, so preoblikovana in avtorsko osmišljena stvarnost, popeljana v govorico znakov in simbolov. z njo ustvarjalec odkriva prvinsko podobo in prezentira prvinsko lepoto.

Lepota je v enostavnih stvareh, zato avtor ostaja umetniški asket. s čistimi, celo kristalno čistimi, oblikami hoče biti prepričljiv in svojstven – tak, kot je materija, iz katere snuje. tudi materija, iz katere snuje, je tako prečiščena, preprosta in zemeljska, vendar ustvarjalcu omogoča, da jo oblikuje in

spreminja ter jo povzdigne na pedestal umetnosti. Tudi sam noče bleščavosti. Ne sili v ospredje. Tih, miren in zamišljen je. sprehaja se v svojem svetu. Tako zelo ustvarjalno prepričljivo in dovršeno. In zato v ospredje prihajajo njegova dela, ki jih vselej znova opazi ne le ljubiteljska, temveč tudi strokovna publika. še več, keramične stvaritve Ivana Skubina so zelo pogosto postavljene na pedestal nagrajenih umetnin.

v natanko domišljeno zgradbo slikovnega polja, ki brsti v nešteti strukturalnih vrednostih in se razpira v mnogih linijskih naglasih, avtor pogosto vključuje tudi polet svoje ptice. Nanjo čakajo odprta vrata, saj slike ključno sooblikujejo odprtine, nekakšne perforacije, ki asociirajo na vrata oz. portale. To so dostopi do matere zemlje ali do globin srca.

Le najčistejše misli se lahko dvignejo. visoko. in poletijo. Tako kot ptice Ivana Skubina. Lahkotne so v čistosti in jasnosti forme. njihov let pa je prepričljiv in sporočilen. In vedno znova se vračajo v svoje domovanje, v toplo gnezdo srca, da bi od tam ponovno poletele. I novi, drugačni, variabilni obliki, v kateri bivajo še bolj pristne in še bolj žlahtne avtorjeve misli. Te so v vsakem njegovem stvariteljskem delovanju nagnjene k poenostavitvam oblik, da bi tako lažje začutili izrazno moč in sporočilnost. omejevanje na bistveno pa vodi njegov ikonografski repertoar do form, ki učinkujejo kot simboli in znamenja. vsa skubinova ustvarjalna prizadevanja se namreč podrejajo njegovi osebni askezi in se na sugestiven način vračajo k izvornemu.

Razstave

Samostojne razstave, izbor

- 1999 / OŠ Dobrovo, Goriška brda
2000 / Kulturni dom Gorica (Italija)
2001 / Stolp pri Sv. Križu, Kojsko
Graščina Dol pri Ljubljani
2002 / Stolp na vratih, Štanjel
PDG Nova Gorica – Cvetličarna Jakončič
2003 / Cerkev Marije Snežne Piran
Galerija Marsa, Kobarid
2004 / Poslovni center Hit – Paviljon, Nova Gorica
Goriški muzej, Muzejska zbirka Zorana Mušiča,
Dobrovo
Galerija Lična hiša, Ajdovščina
2006 / Kulturni dom Gorica (Italija)
2008 / Galerija Marsa, Kobarid
Hiša kulture Šmartno
Galerija EigenArt Klagenfurt (Avstrija)
Galerija Meduza Piran
Galerija Loterije Slovenije, Ljubljana
Miheličeva galerija, Ptuj
2009 / Dom kulture Deskle
Kulturni center Janeza Trdine, Novo mesto
2010 / Mestna knjižnica Idrija
Galerija Knjižnice Cirila Kosmača Tolmin
2012 / Delo meseca, Klub keramikov Kanal
Galerija Atelier, center Eda Nova Gorica

Skupinske razstave, izbor

- 1999 / Ljubljanski grad, Ljubljana
Galerija Slovenj Gradec
- 2000 / Galerija Duka Piran
Ex-tempo keramike po Piranu, Rogaška Slatina
- 2001 / Galerija Duka Piran
- 2002 / Galerija Žula, Ljubljana
Galerija Gaspar Gaspar Piran
- 2003 / Biblioteca Statale Isontina di Gorizia (Italija)
Galerija Gaspar Gaspar Piran
Galerija Hermana Pečariča Piran – nagrajenci
Centro civico Lucinico (Italija)
- 2004 / Auditorium della cultura Friulana, Gorizia (Italija)
Galerija Gaspar Gaspar Piran
Galerija Hermana Pečariča Piran – nagrajenci
Biblioteca Statale Isontina di Gorizia (Italija)
- 2005 / Galerija Gaspar Gaspar Piran
Hiša kulture Šmartno
Dvorana prve slovenske vlade Ajdovščina,
Arhitekturne vedute
- 2006 / Hiša kulture Šmartno
Kulturni dom Deskle, Arhitekturne vedute
Hiša kulture Šmartno
Galerija Gaspar Gaspar Piran
- 2007 / Biblioteca Statale Isontina di Gorizia (Italija)
Hiša kulture Šmartno
2. bienale slovenske keramike Postojna
Magistrat Ljubljana
Arkade Gradu Dobrovo

- 2008 / Galerija Hermana Pečariča Piran – nagrajenci
Magistrat Ljubljana
Galerija Fmaža Nova Gorica
Galerija Idrija, medobmočna likovna razstava Svetloba
- 2009 / Kosovelov dom Sežana, medobmočna razstava
na temo Svetloba
I. mednarodni trienale keramike, Narodni muzej
Ljubljana
Razstava slovenske keramike Grad Slovenska Bistrica
Museu de Cerâmica de Aveiro,
IX Biennial Internacional de Cerâmica Aveiro
(Portugalska)
Magistrat Ljubljana
- 2010 / Hiša kulture Šmartno, razstava društva Tullio Crali
(Gorica) in Kluba keramikov Kanal
Galerija Rika Debeljaka Kanal, letna razstava Kluba
keramikov Kanal
Kulturni center Gornji Milanovac (SR)
Magistrat Ljubljana
Galerija Hermana Pečariča Piran
Muzej keramike Šenčur pri Kranju
Evropska hiša Niš (SR)
Mestni muzej Užice (SR)
- 2011 / Kulturni center Niš (SR)
Knjaževac, Bor, Negotin, Čuprija, Paračin (SR)
(umetniški projekt Paul Celan)
Artfactory Majšperk (SLO)
Magistrat Ljubljana (SLO)
Galerija Rika Debeljaka Kanal (SLO)
Galerija Vipavski Križ (SLO)
Galerija Sinagoga Niš (SR)
(umetniški projekt Picasso)

2012 / Galerija Zavičajni muzej Knjaževac (SR)
Niš, Bor, Aleksinac
umetniški projekt Picasso
Galerija Vipavski Križ (SLO)
Kulturni center Gornji Milanovac, Mednarodni
bienale
miniaturene umetnosti Gornji Milanovac (SR)
Grad Slovenska Bristrica (SLO), Razstava
slovenske keramike
Slovensko kulturno središče Lipa, Monošter
(Madžarska)
Magistrat Ljubljana (SLO)

Nagrade, priznanja, izbori

2000 / Izbor za Ex-tempo keramike Piran
2001 / Izbor za Ex-tempo keramike Piran
2002 / Izbor za Ex-tempo keramike Piran
Grand prix Ex-tempo keramike Piran
2003 / Izbor za Ex-tempo keramike Piran
Velika odkupna nagrada Ex-tempo keramike Piran
2004 / Izbor za Ex-tempo keramike Piran
2005 / Izbor za Ex-tempo keramike Piran
Uvrstitev na medobmočno razstavo Arhitekturne
vedute,
Dvorana prve slovenske vlade Ajdovščina

- 2006 / Izbor za Ex-tempo keramike Piran
- 2007 / Izbor za Bienale slovenske keramike Postojna
Izbor za Ex-tempo keramike Piran
Grand prix Ex-tempo keramike Piran
- 2009 / Uvrstitev na medobmočno razstavo na temo Svetloba,
Kosovelov dom Sežana
Izbor za Mednarodni trienale keramike UNICUM,
Narodni muzej Ljubljana
Izbor za Mednarodni bienale keramike Aveiro
(Portugalska)
- 2010 / Izbor za Mednarodni bienale Miniatura Gornji
Milanovac (SR)
Izbor za Ex-tempo keramike Piran
- 2012 / Uvrstitev na medobmočno in državno razstavo na
temo
Tekst v podobi, Vipavski Križ
Izbor za Mednarodni bienale Miniatura Gornji
Milanovac (SR)

Mednarodne kolonije umetniške keramike

- 2010 / 5. mednarodni simpozij umetniške keramike Voglje
(SLO)
15. mednarodna kolonija umetniške keramike
Zlakusa 2010,
Užice (SR)
Kolonija članov Društva severnoprimskih likovnih

46 / Razstave

umetnikov, Vipavski Križ
2012 / 9. mednarodna likovna kolonija Kog 2012

Avtorji, ki so pripomogli k realiziranju te publikacije

Ivan Skubin
Anamarija Stibilj Šajn
Marina Baričevič,
Igor Krmpotič,
Damir Golobočnik
Zlata Fon

Kazalo

3 / Legenda

5 / Ivan Skubin

7 / Delo

11 / Ta izdelek je pečen v tehniki Ráku

15 / Izvor tehnike Ráku

17 / Motiv

21 / Forma

25 / Ptice

29 / Material

33 / Od večnosti do zemlje

39 / Razstave

47 / Avtorji ki so pripomogli k realiziranju te publikacije

49 / Kazalo